

NÁ CESTÁCH
TVÝCH
BUDE...
SVĚTLO

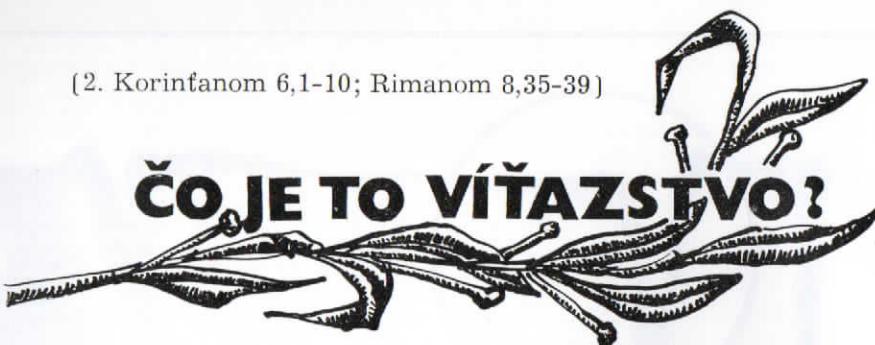
JOB 22, 28

živá!
SLOVA

1986   1
ročník XVIII

(2. Korinčanom 6,1-10; Rimanom 8,35-39)

ČO JE TO VÍŤAZSTVÖ?

Tajomstvo víťazstva spočíva vo vnútornom spojení s Bohom. Toto spojenie s Bohom je prameňom vnútornej i vonkajšej sily. VÍŤAZIŠ VTEDY,

- keď na teba zabudnú, nedbajú o teba, schválne ťa neberú na vedomie, a ty to všetko pokorne prijímaš a podakuješ sa svojmu Pánovi za urážku i poníženie,
- keď sa dobru, ktoré konáš alebo chceš vykonat, iní vysmievajú, keď sa ti túžby nesplnia a ostatní robia práve to, čo sa ti nepáči, keď tvoje dobré rady znevažujú, tvoje názory považujú za smiešne, a ty to prijímaš bez reptania, trpeživo a zhovievavo,
- keď ti je dobré každé jedlo a ďakuješ zaň, keď si spokojný s ošatením, životným prostredím a tým, ako ťa vede Pán, aj keď je to osamelosť,
- keď bez hnevu a reptania strpiš cudziu zlú náladu, podráždenie, ponosy, nepresnosť, nedôslednosť, za ktoré sám nemôžeš a s ktorými sa ani nestotožňuješ,
- keď Tuďom okolo seba prepáčiš čudáctvo, bezcitnosť, slepotu voči vlastným chybám a na druhej strane znášaš ich protivensť voči sebe,
- keď nevyzdvihuješ svoju osobnosť, prácu, úspechy a netúžiš po uznaní a pochvale druhých, ale zostávaš pokorným a chceš, aby pre tvoje dobré skutky oslavovali Otca, ktorý je v nebesiach.

Vítazný život — to je život v šlapájách Pána Ježiša.

Večný život, 4/1985

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmřS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

HORY, NEBO ROVINA?

le země, do kteréž vy jdete, abyste
ji dědičně vládli, jest země hornatá,
mající i údolí, kteráž z deště nebeského
svlažována bývá vodou, země, o
kterouž Hospodin Bůh tvůj pečeje,
a vždycky oči Hospodina Boha tvého
obrácený jsou na ni, od počátku roku
až do konce jeho. (5M 11,11-12)

Dnes, drahí přátelé, stojíme opět před velkou neznámou. Stanuli jsme na prahu nového roku, do kterého jsme jistě všichni vkročili s předsevzetím prožít ho co nejužitečněji. Jaké nové zážitky, jaké změny nás potkají na naší cestě? Kdo z nás může říci, že ví, co ho čeká? Nemějme však o to starost, ale spolehněme se plně na povzbuzující slova potěšení a radosti našeho nebeského Otce: Hospodin Bůh tvůj pečeje, a vždycky oči Hospodina Boha tvého obrácený jsou na ni, od počátku roku až do konce jeho. Jinými slovy, sám Hospodin, náš Bůh, naplní všechny naše potřeby, neboť Jeho zřídla nikdy nevysychají, řeky a potoky neznají sucha. Proto se utíš, bážlivá či trpící duše, a těš se ze zaslíbenf svého Otce! On je pramenem všech dobrodiní, jichž se nám v našich životech dostává. V Jeho vše mocné ruce jsme v absolutním bezpečí. Žádné sucho ani horizont nemá vliv na potok a prameny jeho, které obveselují město Boží (Ž 46,5). Doufáme-li v Něho, nebudeme nikdy zahanbeni.

Hory, to jsou všechna utrpení a útisku našeho života, které nás děsí a lekají a nad kterými často i naříkáme, ale které nám vždy přinášejí prudy požehnání a blaženosti. Kolik duší zhy-nulo již na poušti, když nalezlo svůj hrob pod jejím zlatě se třpytícím pískem? To jsou ti, co mohli žít a kvést v hornaté zemi. Vše by bylo zničeno následkem mrazů nebo vichřic, byli bychom ochuzeni o květiny, stromy i o

jejich plody, nebýt hor, přísných, drsných a kamenitých hor, plných strmých úbočí a ostrých hřebenů, na něž se tak obtížně šplhal! Boží hory jsou však současně i laskavou záštitou a žulovou bariérou, chránící Boží dítka před každým nebezpečím, které nás na naši pouť očekává.

Ne, nemůžeme porozumět příčinám všech smutných událostí, nemůžeme pochopit důvody neštěstí, ztrát a všechno nepřijemného v našich životech. Nebojme se však, toliko věřme! Otec k nám vztahuje pomocnou ruku v touze provázet nás i nadále na naší každodenní cestě. [Iz 41,13; Iz 43,1; Žd 13,5; Jr 31,3]. Pokud si budeme tyto skvělé skutečnosti neustále uvědomovat a

přidá-li Pán milostivě k hřivně našeho času dalších 365 dnů, prožijeme všechny a požehnaný Nový rok.

Zamyšlení na prahu Nového roku.
Pán vede nás stezkami Svými
stále výš, byť krůčky pomalými,
bouřemi, temnotou kráčíme v hrůze,
váháme často, mdlí naše chůze ...

Zažeň, bratře, chmuru,
Pán vede nás vzhůru!
Tak jest vůle Jeho,
vede do dobrého!
Přes léta všech nepokojů,
přes strach, nemoc, chvíle bojů,
v labyrintu žítí ved mne Ty sám, Pane,
vždy a ve všem, jen Tvá nechť se vůle
stane!

(N. L. Zinzendorf) (Z pol. vol. přel. ph.)

Túžba po domove

Istý misionár rozprával:

Počul som raz kázeň, ktorá ma hlbocko dojala a poučila, čo je vlastne radost. Kazatelom vlastne bolo dvanásťročné dievčatko, ktoré jeden čas žilo v našej domácnosti. Vždy sa veľmi tešiavalo na neděľné zhromaždenia Božieho ľudu. Keď sa blížili Vianoce, vzbudila sa v ňom nesmierna túžba po domove. Ako rado by bolo doma na Štvrtý večer! Nečakane dostalo telegram od rodičov, že na ceste je posol, ktorý ide po ňu a doprevadí ju domov. To bola radosť! Dievčatko jasalo, smialo sa, radostou bolo celé bez seba a nemohlo sa posla dočkať. Radostná zvest prišla predsa z domu ... Vedeli istotne, že posol príde a bude ju sprevádzat domov ...! Ešte pár hodín a bude v milujúcim rodičovskom náručí. Keď som sa dievčiny opýtal, či sa nebojí dlhého cestovania a tuhej zimy, odpovedala so žiariacim pohľadom: „Vôbec. O chvíliku som doma. Aké to bude len doma! — Prídem práve na Štvrtý večer, keď je všade plno svetiel a čakajú ma darčeky.“ Opýtal som sa jej: „A čo ti bude najmilšie?“ Odpovedala jednoducho: „Že som doma!“

Nemáme takú túžbu ako toto dievčatko? Náš nebeský Otec vedel, že sami cestu k domovu nenájdeme. Preto nás tam môže dovest jedine Posol z neba, ktorým je Pán Ježiš Kristus. Každý, kto verí v Noho nezahynie, ale má večný život [J 3,16]. Keby sme ako deti veřili „nebeskému telegramu“, aj my by sme jasali a neustále opakovali: — Ideme domov, do večnej otiny. Život by sa nám radostne miňal, ako cesta v rýchliku. Aj keby sa nám cesta zdala prídlhá, aj keby viedla cez rozličné biedy, starosti či zimu. Zahrievala by nás blažená nádej, že ešte chvíliku a všetko bude prekonané a pretrpené. Boli by sme presvedčení, že nás tam hore v nebesiach čaká Otec a Pán Ježiš Kristus a stále kvitnúci strom života a množstvo tých najvzácnejších darov. Ako dar máme dostať aj celého nebo a celú zem. Akoby tam mali byť večné Vianoce ...

Cesty domov sa nemusíme báť, nech sa cítíme hoci aj ako slabé deti. Posol, ktorý nás sprevádzza, dal dokonca za nás svoju vlastnú dušu. Chráni nás a neustále ubezpečuje — Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Zároveň nám odkazuje: — Idem vám pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a pobieriem si vás k sebe, abyste tam, kde som ja, aj vy boli [J 14, 2].

Upr. dl a jk

—Posledné zvonenie?

Prechod z jedného do druhého roku je opäť za nami. Rýchlo utekajúci čas nás vedie k zamysleniu ...

Ked je človek mladý a zdravý, nemyslí, že by malo nastáť dajaké „posledné zvonenie“, posledná kapitola života. Rôzne čierne kroniky v tlači sú však až príliš varovné. Denne sa dočítame, kolkí Ľudia prežívají svoj posledný víkend v živote. A to ani nehovoríme o neustálom narastajúcom počte vážnych ochorení. Pravda aj všade inde okolo nás sú akoby tieňe bližiaceho sa večera.

V Božom slove je niekoľko zmienok o posledných veciach, v súvislosti s príchodom Pána Ježiša Krista:

Pavel píše Timoteovi o posledných dňoch, v ktorých nastanú nebezpečné časy (2Tm 3,1). Nebudem teraz vymenovať a analyzovať charakteristiku posledných dní. Napokon veci, o ktorých píše apoštol, boli významné už v prvom storočí, neskôr v stredoveku a ani nehovoriac o súčasnosti. Stačí sa len pozornejšie pozrieť do vlastného života, do rodin, do zborov kresťanov. Kofko je tam, žiaľ, príznakov posledných dní! No, ak sú ešte dni, dá sa všeličo napraviť, činiť pokánie, pripraviť sa.

Apoštol Ján však píše o poslednej hodine (1J 2,18). Akoby bolo jedenásť hodín a už len hodina zostávala do nového dňa.

Cas neúprosne letí. Apoštol píše Židom v súvislosti s Pánovým príchodom:

... lebo ešte málo ... Kofko je to málo? Nedávno bratia hovorívali: Prežívame posledných päť minút. Ide o obrazné vyjadrenie, ale nesmiernie pravdivé. Hovoríme a počúvame o horúčkovitých prípravách na čosi strašné a snažíme sa tomu zabrániť. Je to veľkú logické i pozitívne. Lenže aj pieseň o posledných piatich minútach zaznieva a nemôžeme sa nečinne prizerať, ako si hodiny ukrajujú posledné minuty. Aj za päť minút se dá veľa napraviť i pokaziť. Pamäťajme, čo málo a ráno zavíta!

Napokon apoštol pokračuje: ... máličko a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať. Výraz „máličko“ nám akoby hovorí o posledných sekundách. Počúvame to každú chvíľu: — Je o päť sekúnd dvanásť! Takže už nie dosť posledných dní, posledná hodina, posledné minuty, lež posledné sekundy a príde Pán a budeme doma. Je to krásne, ale aj nesmiernie zaväzujúce zároveň. Sme pripraveni? Kiež by sme si nechali poradiť od proroka Ámosa: — ... priprav sa v ústrety svojmu Bohu (Am 4,12). Je ešte čas, je práve čas! jk

◆ **Pán Boh môže niekedy viesť svojich k cieľu okľukou. Vždy ich však vedie správne.**

jak se správně hněvat

Hněv by měl být užitečnou emoci, takovou, která je pro naš křesťanský život oporou. Pro mnohé z nás však hněv naneštěstí není služebníkem, ale otrokářem. Stává se něčim, co nás buď vede do hřachu nebo nás utápi v depresi. Tento stav však nemusí déle trvat! Moci Ducha svatého a silou, která je v osobních vztazích mezi křesťany, se i hněvivý křestan může od základu změnit. Pán chce, aby naši charakteristikou bylo pokojné jednání, tak abychom mohli v každé situaci reagovat spravedlivě a s láskou!

Všichni potřebujeme být proměněni tím, že se poddáme Duchu svatému a budeme žít v „těle Kristově“ — v obecenství církve. Potřebujeme se také naučit, jak se správně hněvat. Je-li vaše zkušenosť podobná mé, pak víte, že život ve společenství církve ještě nezaručuje, že hněv vždycky zvládneme správně. Potřebujeme moudrost v tom, jak reagovat na hněv, který pocitujeme uvnitř. Milost a správné vztahy mohou změnit naši hněvivou reakci — pak se můžeme hněvat, aniž bychom hřešili.

Pro jednání s hněvem v určité situaci existuje trojí strategie:

- (1) Hněv nepotlačuj,
- (2) ztiš se a pak ho spravedlivě vyjádři,
- (3) věci dej co nejdříve do pořádku.

To je biblický přístup, který odpovídá modelu v Pavlových radách křestanům v Efesu: (1) Hněvějte se, (2) nehřešte, (3) nad svým hněvem nenechte zapadnout slunce (Ef 4,26).

HNĚV NEPOTLAČUJ

Hněv se. To je jasný biblický příkaz a moudrost v něm obsažená by měla být samozřejmá. Pokud hněv potlačíme, nepodaří se nám vypořádat se s ním. Síla, která může nadělat spousty škod, je-li uvolněna ve výbuchu zlosti, může nadělat úplně stejnou škodu, jestliže je potlačena. Potlačením není hněvivá reakce rozptýlena, ale je odražena dovnitř jako zrcadlový obraz prudkého hněvu a ztráty sebeovládání a projevuje se jako chladná zlost a deprese. Prudký hněv jistě není spravedlivější ani nespravedlivější než chladná zlost, je však daleko snazší se s ním vypořádat. Člověk, který svůj hněv projeví, ví, o co se jedná a stejně tak i každý okolo něho. Potlačený, nepřímo projevený hněv je však zvládnutelný jen velice těžko.

Člověk, který svůj hněv potlačuje, upadá do zákeřného hřachu: vyhýbá se lidem, chová se uraženě, záměrně se vyhýbá odpovědnosti, „sype ze sebe“ negativní vtipy a chová se sebelítostivě. Často si ani není vědom toho, že jeho chování pramení z potlačeného hněvu. Jeho chování může mít i nejbližší přátele: „Co se děje? Udělal jsem mu něco?“ Tento problém není s to rozřešit ani hněvivý člověk, ani jeho přátele.

Ve své korespondenci mám dopis, který o těchto věcech hovoří. Patti vysvětuje, jak ji potlačování hněvu ovlivnilo a jak se to začalo měnit:

„Jako dítě jsem se hodně hněvala, mívala jsem spoustu prudkých výbuchů zlosti. Když jsem rostla a dospívala, všechno jsem to zadržovala uvnitř — jen doma jsem se nehlídala (zeptejte se mých blízkých!). Když jsem se dostala do společenství křestanů, přišla jsem i o tento ventil. Všechn ten hněv se ale nějakým způsobem musel dostat ven — a bylo toho moc. Projevovalo se to často v situacích, které k tomu, co mě původně rozhněvalo, neměly vůbec žádný vztah. Věděla jsem, že bych se neměla hněvat, a tak jsem hněv zadržovala, až jsem to

už děle nemohla vydržet. Naštvala jsem se pak nebo jsem reagovala bez lásky v situaci, která mě za normálních okolností nemohla rozhněvat. Bylo to vždy jemné a lidé často nevěděli, o co jde — nebyli si totiž ani jisti, že jsem udělala něco špatného. Myslím, že podobný způsob jednání vadí zejména ženám (a to může být nepřijemné v případě, že žije ve skupině křestanek, jako já). Uvědomila jsem si, že hněv, který jsem zadržovala, ovlivňuje mé vztahy k ostatním.“

Jedna z mých blízkých přítelkyň mi pomohla zjistit zdroje mého hněvu a poznat o těchto věcech pravdu. Povzbudila mě také, abych hněv vyjádřila hned, jakmile příjde — jestliže přitom zhlédnu, abych z toho činila pokáni. Ujistila mě, že tento postup bude lepší, než když budu hněv držet v sobě a nakonec ho vylji a otrávím své vztahy k ostatním. Tímto způsobem jsem měla příležitost ukázat svým přítelkyním, o co ve skutečnosti šlo. Ještě jsem nad touto těžkostí úplně nezvítězila, ale nyní, když chápnu, co se děje a jsem schopna svůj hněv projevit, dostávám se z toho daleko rychleji.

Když ztratíme rozvahu — ať je to jakkoli neoprávněně — nabízí se alespoň příležitost k okamžitému pokáni a nápravě. Potlačení hněvu mimo nás dosah nás vystavuje nenapravenému hřichu. My však nemáme jenom tyto dvě možnosti: projevit svou náladu a provinít se, nebo ji uchovávat uvnitř a trpět tím. Můžeme svou náladu také projevit, aniž bychom hřešili.“

JE-LI HNĚV OPRÁVNĚN VYJÁDŘÍ HO

Nehřeš. Hněv nemá být ventilován ve výbuchu zlosti, ani nás nemá pohánět, abychom škodili sobě či druhým. Když se v nás vzmáhá hněv jako reakce na hřich, můžeme situaci označit a lidí se svým hněvem seznámit.

Skutečně, křestané by hněv do svých životů včlenili daleko účelněji, kdyby častěji sami sobě dovolili rozhněvat se. Hlavním problémem není příliš mnoho hněvu, ale příliš málo hněvu. Nehněváme se dostatečně mnoho nad věcmi, které si to zasluhují. Žijí ve městě, které se honosí svým hřichem — jako město bychom byli podle všech novozákonních seznámili hřichu na předním místě. Modlárství, cizoložství, vraždy a všechno to ostatní — na cokoli si vzpomenete, naše město tím oplýdá.

Co byste ale řekli, že je nejběžnější příčinou hněvu, který křestané při projíždění tímto městem prožívají? Myslím, že to bude nedostatek míst k parkování, dlouhý interval mezi semafory, ostatní zbrkli řidiči — asi v tomto pořadí. Hněváme se vic nad obtížemi a překážkami, které nám stojí v cestě, než nad četnými vějířovými urážkami, které se na sebe svolávají Boží soud. Budeme-li zjevněji vyjadřovat svůj hněv nad věcmi, které si to zasluhují, nastoupíme tím dlouhou cestu k tomu, aby se hněv stal naším služebníkem.

Je-li nevhodné vyjádřit hněv přímo, můžeme ho konstruktivně usměrnit k rozhodnutí věci změnit, k trpělivosti, vytrvalosti nebo k ochotě se s překážkou „oprat“ ...

Ať už je předmět hněvivé reakce jakýkoli, má-li náš hněv být spravedlivý, musíme rozhodovat o způsobu, jak ho vyjadřujeme. Je možné projevit hněv velkou silou a s velkým účinkem, aniž bychom ztratili náladu. Pokáni musíme učinit z hněvu neovládaného, ne však z hněvu nad hřichem, který jsme projevili sice energicky, ale s rozmyslem.

VEČI DEJ CO NEJDŘÍVÉ DO POŘÁDKU

„Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte mistu díablu.“ (Ef 4,26-27 Ef.)

Někteří lidé se mě ptali, jak doslova mají brát tento příkaz k vyjasnění nespravedlivé hněvivých rozmíšek před uložením se ke spánku. Moje odpověď spočívala v povzbuzení, aby to brali tak, jak je to napsáno. Křestané jsou neustále nabádáni, aby spory a hádky urovnali co nejrychleji. Jestliže dovolíme, aby se v nás usadil hněv vyrůstající z nepřátelství nebo podlehnuté nespravedlivému chování, naše vztahy mohou být zničeny. Nevyznaný hřich zadržuje jed podobně

jako hnisačí vřed. Nejlepším lékem je včasné a rychlé ošetření infekce. Čím dříve s trhlinou ve vzájemných vztazích něco uděláme, tím snadněji budeme svůj hněv ovládat a usměrňovat.

SILA VŮLE NESTAČÍ

Na první pohled to může vypadat rozporně: říkat lidem, aby svůj hněv ovládali nebo ho konstruktivně usměrňovali, když jim předtím bylo řečeno, aby ho nepotlačovali. Potlačení je v přímém slova smyslu postup vůle proti citům. Pokud se nám zdá, že bychom reagovali tak, jak nechceme, postupujeme proti tomu a potlačíme to. Lidská vůle má sice mnoho schopnosti, nemá jich však dost, aby mohla sama ukázat své city. Strategie, kterou doporučují, má proto více aspektů. Na jedné straně nemůžete ovládat vyjádření hněvu nebo se snažit ho usměrnit k trpělivosti, aniž byste cvičili svou vůli. Na druhé straně ale vůle není jediný činitel. Našim učitelem a vůdcem v procesu vyvucování o správné úloze hněvu může být jedině Duch svatý. Když pochopíme tento ústřední fakt, jsme schopni s hněvem jednat svobodněji, bez napětí, které vzniká při pokusu ovládnout cele svoji vůli a podřídit si ji.

Křesťané, kteří aktivně ukážou svoje city (jako je např. hněv), používají autoritu, kterou mají jako Boží synové a dcery; pochopení této pravdy pomáhá rozptýlit myšlenku, že by ovládání či usměrňování hněvu bylo jen pouhou silou vůle nebo jejím potlačením. Biblická definice syna zahrnuje očekávání, že syn vlastní a používá autoritu svého otce. Když majitel vinice posílá svého syna, aby jednal s nájemci, spolehlá se, že oni v synu uvidí otcovu autoritu a poslechnou ho (Mt 21,37). Ti, kdo se vírou v Pána Ježíše Krista stali Božími syny a dcery, mají Jeho autoritu a měli by ji ve svých životech používat.

Používání autority opět vyvolává představy, že se věci dosáhne pouhou silou vůle. Tak to ale nemusí být. Jako Boží syn mohu používat svou autoritu k ovládání nebo usměrňování svého hněvu, aniž bych musel použít své vlastní vůle. Například rozhněvám-li se, protože jsem neuvažoval správně, mohu použít své „synovské autority“ tím, že si vzpomenu na Pravdu! Předpokládejme, že nám bez jakéhokoliv důkazu podzvěření, že někdo záměrně učinil něco, aby mě urazil. Mohu si připomenout, že vždycky musím očekávat dobré a ne zlé. Nebo když se hněvám kvůli přílišné zaneprázdněnosti, mohu použít své autority k posouzení svého pořadí hodnot a případné změně závazků. Žádná z těchto činností nezahrnuje potlačení nebo hrubou silu vůle. Jsou to aktívni přístupy, které vyrůstají z mé autority jakožto Božího syna.

Učinil jsem rozdíl mezi hněvivou reakcí a naší odevzou a píši o spravedlivém reagování a usměrnění našeho hněvu. Znamená to, že kdykoli vyjadřujeme hněv, má to být rozvážné a se záměrem? Zcela ještě ne. Může se nám zdát, že se od nás očekává, že o každé situaci budeme pečlivě přemýšlet a starostlivě se rozhodneme pro správné chování. Tak to bude však jen po tu dobu, kdy se budeme učit hněv spravedlivě vyjádřit. Cílem naší sny je více — abychom byli schopni se správně rozhněvat, aniž bychom nad tím museli příliš mnoho a dlouho přemýšlet. Působí-li hněv v našich životech správně, měli bychom být schopni ho také správně vyjádřit instinktivně. Umožní nám to jen Boží pravda o hněvu a práce Ducha svatého v nás a s námi!

zprac. —vp—

Moodyho podobenství

Víra mění člověka Žd 11, 8.

Před nějakým časem mi řekl jeden muž: „Páne Moody, to učení, které kážete, je naprostě nesmyslné. Kážete totiž, že lidé mají pouze věřit, a že pouhá víra postačí k tomu, aby se jejich život úplně změnil!“

Odpověděl jsem: „Víra vskutku mění celý směr a běh lidského života. Myslím, že Vám to mohu dokázat za necelé dvě minuty našeho rozhovoru.“

„Nikoli, to nemůžete,“ odpověděl, „tomu nikdy neuvěřím.“

Pravil jsem: „Nejprve tedy musíme zjistit, že oba přesně víme, oč se vlastně přeme. Vy tvrdíte, že to, čemu věříme se nás nijak nedotýká, a že tedy víra nemá žádný vliv na změnu našeho chování?“

„Ano, to tvrdím.“

„Dobře, odpověděl jsem, dejme tomu, že by teď někdo vstoupil na prah této místnosti a zvolal by — dům je v plamenech. Co byste dělal, kdybyste věřil, že ten člověk mluví pravdu? Patrně, že byste se snažil uniknout z tohoto domu co nejrychleji a kdyby to nešlo dveřmi, utíkal byste třeba oknem, že ano?“

„Nu, jistě ano,“ odpověděl, „ale z toho hlediska jsem o věře nikdy nepřemýšlel.“

„Také myslím, že jste o věře dosud nepřemýšlel z tohoto hlediska,“ ukončil jsem rozhovor.

Víra není pouhým rozumovým poznáním, které vskutku velmi často nemá žádného vlivu na život člověka. Víra je poznání existenciální, jehož se člověk zúčastní celou svou existencí — rozumem, vůlí, citem i jednáním. Víra je důvěra, která zapaluje naše srdce a současně poslušnost, která uvádí do pohybu naše ruce i nohy.

Víra v tomto smyslu je základní hybnou silou společnosti, obchodu a vůbec celého života.

V.

JAKÝ JE PÁN JEŽÍŠ

Dokončení

Víme dnes, jaký je On? Ano, jaký vlastně je?

A ještě něco — uvědomujeme si, jakou moc a jaký život obsahovala Jeho slova, pronesená k jednotlivcům i k množství? V příslibu pro víru, v potěšení učedníků, ve varování svého zemského lidu, aby konečně už poznal „čas svého navštívění“ a aby se dal zachránit. A jak smrtelně vážně teprve zní slova soudu nad jeho neprátele, když pronesl své sedminásobné běd! Pozorujte Ho v zákeřné disputaci se saduceji, farizeji, zákoníky a Herodiány. Vyptávají se s promyšleným zámem polapit jej v řeči. Ale On prohlédl jejich záměr. Jak trefně jím dokázal odpovědět! (Vlastně nám jich může být ještě dnes líto, když je vidíme před Ním.) To jsou oči, které i nás dnes vidí a před nimiž se ani my, ani žádný jiný člověk nekryjel. Pro Něho bylo hračkou umlčet je. A když se jich svou mistrnou otázkou ptá na Krista, čí je Syn, pak nemají odpověď. „Mistře, to jsi dobré povíděl“, to byla reakce několika spoluúčastníků. Přitom jíž jako dvanáctiletý udivil svými otázkami a odpovědmi učitele Izraele.

Všimni si Jeho očí! Jediný pohled, a Petr se hroutí a hořce pláče, stačí jenom pohled a bohatý mladý muž jde domů s vědomím, že ho Pán miluje. Jeho oči vyhledávají ty, kdo se Ho dotkli. Těmto očím nezůstanou skryti, musí před Něj předstoupit. A přece je jejich bázeň neopodstatněná; Jeho hledající oči je vedou k sobě, aby jím dal jistotu dokonalého uzdravení. Nemusí čekat dlouho s možnými obavami návratu nemoci. Jak podivuhodně se Jej dotýká jejich víra! Cíti silu, která z Něho vychází kvůli nim. I u nás je to pokaždé nové poznání, nový předmět obdivu, něco nového, co nás vede k lásce a k velebení! A toho Pána budeme vidět takového, jaký je v plnosti Otcová oslavě!

Chceme se zamyslet ještě nad jedním časovým úsekem, abychom Ho mohli lépe poznat takového, jaký je. Je to období čtyřiceti dnů po Jeho vzkříšení, Jeho zmrtvýchvstání. Byl vzkříšen nekonečnou velikostí moci slávy Boha, svého Otce. Přijal znova život v těle, jehož se dobrovolně vzdal, a to opět na pokyn Otce. Přijal život, který měl od počátku. On je vzkříšení i život.

A sotva vstal, pečoval znova o „maličké stádce“, aby shromáždil strachem rozptýlené učedníky. Nejprve potkal ženu, která Jeho smrti ztratila naději, že její vysvobození od sedmi démonů bude mít trvání. Řekl jí, že patří Jemu, volal ji proto (jak to předpověděl už před svou smrtí), jako ovci svého stádce jejím vlastním jménem. Poslal ji od hrobu a ze své viditelné přítomnosti do úkrytu svého stádce, svých vlastních ovcí, pro které položil a teď znova přidal život.

Se Šimonem mluvil mezi čtyřma očima, směly se s Ním setkat úzkostlivé ženy a jejich chvějící se srdce naplnila radost.

Dva učedníky na cestě do Emaus poslal zpět do Jeruzaléma. Kromě Tomáše se večer setkal se všemi za zavřenými dveřmi, a po osmi dnech zavil pochybností i jej. Jedl a pil před nimi a s nimi, ne kvůli sobě, ale by jim dokázal, že Je to On. Jejich oči byly zprvu zastřeny, takže ho nepoznali, aby jim mohl říci vše, co jej potkalo. Byl tentýž a přece zcela jiný než před svou smrtí. A opět nevycházel z údivu, neboť dokázal zařídit, že se s Ním setkali a viděli Ho jen oni, učedníci, kdežto okolní svět ne. Prožil s nimi takto čtyřicet dní a učil je věcem Božího království. Ptali se a On jim odpovídal; On se ptal a oni odpovídali. Ptal se třikrát Šimona — a jak musel Šimon odpovídat! Zjevil se svému bratru Jakubovi, a co se stalo z tohoto muže a z jeho bratra Judy? A tak se zjevil více než 500 bratřím najednou.

Jaký je to Pán, kterého uvidíme takového, jaký skutečně je!?

A pak jím umožní být svědky svého odchodu k Otcu, takže vidí, jak Ho před jejich očima zastírá oblak na cestě tam, kde byl předtím. Toto rozloučení nebylo provázeno nářkem a zármutkem. Učedníci se vraceli z Olivetské hory s velkou radostí a s vědomím, že pro ně opět přijde.

Tuto radost bychom měli i my, kdybychom si uvědomili, jaký On je! Něco nám ještě chybí, abychom to věděli. To je smyslem i všeho toho, co o Něm dal napsat ve Starém zákoně Duch Boží:

On je východ z vysokosti, srdečné slitování, které nás navštívilo.

On je Kyrios, Pán, Adonai, Jahve: JSEM, KTERÝŽ JSEM!

Já jsem EL-Šadai, Bůh všemohoucí, Elohim, věčný, silný Bůh; Bůh Zebooth — Hospodin zástupů; JAHVE' jireh — který si vyhlédl na své hoře ovečku k zápalné oběti; EL-OLAM — Bůh všeků; JÁ HOSPODIN — Adonai, tvůj lékař, pastýř i skála.

On je počátek, který byl u Boha od začátku, Slovo, které je Bohem. Jeho slovem bylo všechno učiněno, On přikázal — a stalo se, On povolává neexistující, jako by už zde bylo. Viditelně nenechává povstat z toho, co bylo zjeveno.

Je světlem, které září z temnoty.

Je obrazem neviditelného Boha, prvorovený všechno stvoření stejně jako prvorovený z mrtvých a jako prvorovený „mrtvých“.

Kdo viděl Jej, viděl Otce.

Dodnes všechno udržuje svým mocným slovem. Shrňeme-li všechno ze Starého zákona i ze dnu Jeho pozemského života, ze dnu Jeho těla, vždy nám jasně zazáří něco ze všech těchto skutečností.

Slova „jako je On“ by v nás měla vždy vyvolat otázku: „Jaký bude, až se zjede?“ Naše podobnost Jemu závisí totiž právě na tom, že Ho uvidíme takového, jaký je!

Takové pronikavé proměny umožňuje jen Jeho osoba a v nich Ho uvidíme. Duch Boží k tomu říká na jiném místě: „On promění tělo naši poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všecko si podmanit“. A přece mezi Ním a naší podobností Jemu existují zásadní rozdíly, jak to můžeme v Pismě zřetelně číst. Po svém vzkříšení Pán řekl svým učedníkům: Můj Bůh, vás Bůh, můj Otec a vás Otec. Neřekl tedy prostě nás Bůh, nás Otec. Otec řekl o svých učednících: „Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jím“. A na druhé straně: „Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět“ a „ať hledí na mou slávu, kterou jsi mi dal, neboť jsi mě miloval již před založením světa“.

Proto musíme při slovech „jako je On“ brát v úvahu nesmírnou cenu Jeho osobnosti, která nás bude i v budoucnosti od Něj odlišovat. On je Bůh od věčnosti, Slovo, které bylo na počátku u Boha, které je Bohem, Jednorozencem, které je v náručí Otcově. JEMU je všechno podřízeno, neboť ON je přede vším a skrze Něho a pro Něho bylo všechno stvořeno. Toto všechno se skrývá v kratičké větě „jako je On“.

Jeho celá nám nepochopitelná bytost aktivně vystoupí ve chvíli, kdy nás povolá: některé jako zensulé svaté, jiné jako ještě žijící na zemi, aby nás jediným zvoláním vzbudil a spolu vtrhl za současné proměny, přetvoření těl, podobných Jemu, k sobě jako oslaněmu Synu člověka. Tím se nás pohled na Něj, takového jaký je, stane skutečností. Dnes můžeme Jeho všemohoucnost jen tušit, uvidět jen záblesk jeho božské vůle skryté za tímto mocným zvoláním, jaká překypující životní síla z Něj vychází, aby uskutečnila tento jedinečný proces s takovým výsledkem. A to ne během dlouhodobého vývoje trvajícího celá tisíciletí. Všechny pochody — a ty nastanou u každého osobně — proběhnou v okamžiku, v jediné chvíli. A výsledkem tohoto mocného činu nebude vznik nějaké jednolité, „uniformované masy“. Do Otcova domu, tam, kde je On, vejdeme jako jednotlivé osoby se svými charakteristickými rysy, jimiž se budeme vzájemně lišit. Dnešní lidští rozum a část vědců připouští, že Bůh vyvinul vesmír za nepředstavitelně dlouhá období. Lidé si přitom myslí, jak jsou vůči Němu tolerantní a velkorytí, když Mu v tomto procesu přisoudí nějakou roli. Naše vtržení dokáže celému světu, co se stane, když On poroučí, a to v jediném okamžiku a naprostě dokonale.

„Budeme Mu podobní, protože Ho spatříme takového, jaký jest“. „A jako jsme nesli obraz pozemského, tak poneseme i podobu nebeského“. „Aby byl prvorovený mezi mnoha bratřími“. Již tenkrát řekl: „Poněvadž já jsem živ a také vy budete živ“.

Není tedy v našem vlastním zájmu přemýšlet o tom, jaký bude náš Pán, až se zjeví? Přitom nepotřebujeme popouštět uzdu své fantazii, nepotřebujeme blouznění, nějaké sny a vize. Ne, Jemu bud za to dík, že nepotřebujeme! Tak by totiž mohla vzniknou nějaká ubohá karikatura skutečnosti, ze které by se nikdo nemohl radoval. „A máme přepevnou řeč prorockou“, tak psal Petr: „Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očitu svědkové Jeho velebnosti, ... když jsme s Ním byli na svaté hoře“ (2Pt 1, 16—19).

Naše povrchnost ve vídě a naše tak důležité „já“ (i když jsme Božími dětmi) nám brání v tom, abychom toto vše a řadu dalších věcí o Něm z Jeho slova obřáhli. A to je náš žalostný stav!

Chceme svůj čas, než Pán přijde, trávit i nadále v této chudobě? On si to zcela určitě nepřeje. Cožpak nám to neřekl ve svém slově? Máš svou Bibli ve svých rukou a tak málo víc o tom, kdo je jejím centrem?! Určitě sis vyhledal a tučně podtrhl slova „Neboj se!“ v jejím textu. Co ti to ale pomůže, když tak málo zpáš toho, kdo ti to říká? A tak vlastně ani není divu, že se tvůj život točí stále v jednom kole, že si umíš lépe poradit vlastním přičiněním a že se stále znova a znova ocítáš na zemi! Víš, jaký je ON? Jak lehce se utěšujeme a omoluváme svým mladým poznáním, malou silou, velkou zapomětlivostí, nedostatkem času, škodlivým vlivem okolí. A přitom potřebuješ jediné — číst Bibli jinak než dosud — a tu jednodušnou Jej začneš poznávat úplně jinak a stále více takového, jaký je. To ti dodá jistotu, sflu ke svědeckví, silu výry, útěchu, radost, pokoj, záštitu, jistotu, prospěch.

On říká: „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti“. „Váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, nás život, tehdy i vy se s Ním ukážete v slávě“.

„Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako On je čistý. Víme však, až se zjede, že Mu budeme podobní“. podle HP přel. tp

"A Hospodin Boh vysadil zahradu v Édene" (1M 2,8).

"Ježiš vyšiel so svojimi učeníkmi za potok Kedron, kde bola **zahrada**, do ktorej vošiel" (J 18,1).

Aká krásna bola zahrada v Édene, v raji, ktorú vysadil sám Boh. Bolí v nej rôzne stromy, lákavé na pohľad, nesúce ovocie dobré na jedenie. Do tejakej krásy postavil človeka, ktorého stvoril, aby tam žil v radosti a bol blažený.

V spojnosti so zahradou v Édene však v Písme čítame o udalosti, ktorá sa stala prv, než sa v nej prechádzal človek. V trúchlospeve Ezechiela nad kráľom Týru počujeme tieto slová:

„V Édene, v zahrade Božej si bol, rozličnými drahokamami si bol pokrytý ... Ty si ten veľký cherub zastierajúci, a odkeriať som ťa dal, bol si bohom na svatom vrchu ... Bol si dokonalý vo svojich cestách odo dňa, v ktorý si bol stvorený, dokial sa nenašla pri tebe neprávost ... Tvoje srdce sa povýšilo v tvojej kráse, skazil si svoju múdrost pre svoju skvelosť. Preto

ta poškvŕním a odpracem z vrchu Božieho a zahubím ťa, zastierajúci che-

rube a odstráni spomedzi ohnivých kameňov“ (Ez 28,13-17). Rozumieme týmto prorockým slovám, že zahradu v Édene bola obrazom nebeského raja, svätého Božieho vrchu, Božej prítomnosti s cherubínmi a serafínmi, kde kniežaťom cherubínov bol Lucifer — Jasná hviezda (pozri Iz 14,12). Povýšilo sa jeho srdce, chcel byť podobný Najvyšiemu a svoj trón povýšiť nad hviezdy silného Boha. To byl prvý

hriech, neprávost, ktorý vykonalo Božie stvorenie.

A tak podobne sa stalo aj po druhé, keď na tejto zemi v Édene bol postavený Adam. Mohol užívať dobrotu Božiu, obdivovať rozmanitosť a krásu prepodivnej Božej múdrosti. Mohol mať srdečné a radosné obecenstvo so svojím Stvoriteľom. Ale aj človek padol, a to tým istým spôsobom ako cherub. Rozdiel bol v tom, že pokiaľ cherub zhrešil z vlastnej vôle, človek bol k hriechu navedený práve týmto padlým cherubom, ktorý sa stal diabolom (J 8, 44). On oklamal človeka, pretože v ňom nieslo pravdu. On ho viedol do smrti, pretože je vrahom od počiatku.

Pre cheruba nieslo milosti, ale človeka Pán Boh súdil inak. Aj keď ho vynhal z raja, zo zahrady, dal mu nádej, že semeno ženy potrie hadovi hlavu a otvorí mu prístup späť do raja. Už nie do zemského, ktorý zahľadila popota, ale nebeského, ktorý videl apoštola Pavla (2K 12,3-4).

Semenom ženy je Pán Ježiš Kristus. Ak mal potriec hadovi hlavu a otvoril bránu nebeského raja, musel vojsť do zahradu a v zahrade byť aj pochovaný (J 18,1; 19,41-42). Je zvláštne, že práve Ján vo svojom evanjeliu použil slova „zahradu“. Patrí to k ďalším tajomstvám odkrytým v jeho evanjeliu, ako napríklad: „Slovo sa stalo telom“, „Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta“, „Ja o Otec jedno sme“. V zahrade Getsemanskej zahradie skazal Pána Ježiša trpký kalich. Videl ho pred sebou, keď o ňom s Ot-

com na kolencích hovoril. Hriech, ktorým Adam potupil, poškvŕnil, urazil dobrovitového Boha a po Adamovi celý svet, mal byť teraz vložený na Božieho Syna, u ktorého sa nenašla ani lesť v ústach. Hriech mal vyniesť na obdiv svetu i anjelom, medzi nebesia a zem, na zlorečený kríž.

Pán Ježiš vedel, že hriech nemôže zostať bez trestu. Odplata za hriech je smrť, to je neodvolateľný Boží zákon. Keďže mal odstrániť hriech sveta, musel prejsť spravodlivým Božím súdom a podrobil sa neodvolateľnému trestu. V zahrade bola jeho duša „smutná až na smrť“. Tam sa desil a cítil úzkosť. Tam volal k Otcovi: „Abba, Otče, tebe je všetko možné, odnes odo mňa tento kalich! Avšak nie to, čo ja chcem, ale čo ty“ (Mk 14,33-36).

Hriech sa zrodil v zahrade a z nej sa rozšíril na celý svet. A tak aj v zahrade bol vziať a vložený na Božieho baránka. V getsemanskej zahrade sa prvýkrát objavilo podobenstvo krvi, z tela Božieho Syna v potu, ktorý tie-

kol na zem (Lk 22,44). Posledná kvapka skutočnej krvi vyliecia na kríži. Bez preliatia krvi nieto odpustenia vína. Zabity Baránok Boží ako obeť zmierenia za naša hriechy a pre vykúpenie všetkých, ktorí to vierou prijímajú.

Pán Ježiš bol pochovaný v **zahrade**. Aj to má hlboký duchovný význam. V zahrade mu Otec dal bremeno vína, ktoré na svojom tele vyniesol na kríž. Tam, na kríži, strpel za ne trest — smrť. V zahrade sa hriech zjavil a v zahrade bol aj pochovaný. Telo Pána vo bolo do hrobu položené zavinuté, z hrobu povstalo bez povoju. Telo, ktoré prišlo do styku s hriechom, malo byť podľa Božieho ustanovenia prikryté (1M 3,21). Z hrobu povstalo Pánoovo telo bez prikrytie zemskými vecami. Nezostalo na ňom žiadnej stopy hriechu. Pán povstal z hrobu ako vitanz, ako nový človek, ktorý sa stal vodcom a dokonavateľom našej vieri. Každého lotra viedol so sebou do raja (Lk 23,43) a vovedie tam aj všetkých, ktorí Ho nasledujú.

M. O.

Bůh ————— nás slyší

„Tu k tobě modlitbu vyslýchajícímu všeliké tělo přicházeti bude.“ Žalm 65,3
Modlitba je úžasná výsada. Jejím prostřednictvím může každý křesťan přicházet k Tomu, který je všechnoucí, který nám v nebi naslouchá, a který může ovlivňovat běh našich životů. Je pozoruhodné, že zájem a myšlenky některých vědců jsou také směrovány do nebe, ale ne k Bohu, kterého my známe z Bible.

Jedna skupina vědců tvrdí, že se jí podařilo matematicky vypočítat, že ve vesmíru by mohlo existovat 50 miliónů civilizací. Tito vědci v listopadu 1974 vyslali rádiem poselství ke shluku hvězd na vnějším okraji naší galaxie. Ale i kdyby byl signál zachycen, odhaduje se, že by trvalo 48 000 let, než by přišla zpátky odpověď.

Nám věřícím lidem se toto úsilí seriózních mužů vědy zdá směšné a od souzené k neúspěchu. A přesto my, kteří máme skutečné spojení s „jiným světem“, často jednáme tak, jako když Bůh neslyšel naše volání. Uvědomujeme si, že Boží děti mají výsadu být ve spojení ne s nějakým jiným stvořením, ale přímo se Stvořitelem? Prostřednictvím modlitby máme okamžitý a trvalý přístup k Tomu, který stvořil všechny galaxie. On nás slyší v tom okamžiku, kdy k Němu voláme, a odpovídá nám podle své vůle.

Jsme-li si toho vědomi, pak vysílejme svá poselství do nebe s novou důvěrou; vždyť osobně známe Boha, který nás slyší.

upr. hk

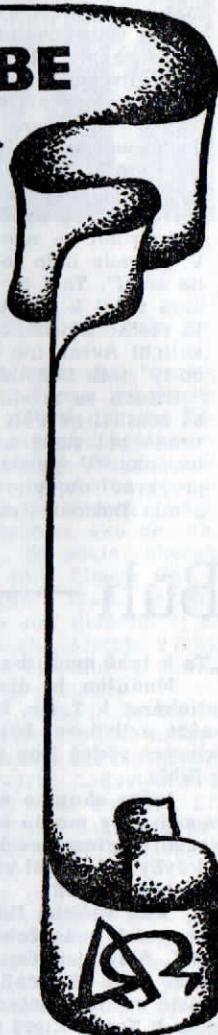
◆ Nádej slávy neustále udržiava pred nami nutnosť pokory.

SVĚDECTVÍ PRO TEBE

*S*tál jsem na žití rozcestí
 — bezradný snílek pouhý
 plný svých představ o šestí
 — vzňaté neznámé touhy
 Pak náhle zpráva došla mi
 — že druh mých snů vráz zemřel
 mráz spálil květ ten libezný
 — jen nictou jsem uzřel
 A hněv mne pojal, vzdor mne zhnět
 — když nejdražší jsem ztrácel
 a dobra pravdy krásy vznět
 — se s nebem v trosky kácel
 Vždyť tak jsem život mluval
 — a v jeho toku zpíval
 všem radostí čís naléval
 — o úspěších jen sníval
 Ze světa přízně žal jsem měl
 — plí vlna jeho zrádná
 kde nevinnosti mizi pel
 — zpět cesta nenávratná
 Jít k Bohu důkaz nemaje
 — sny v duši držet svádne
 chtit lásku kde jen EGO je
 — a vlnu v cestu bludné?
 Je lepší chaos s vědomím
 — že věda bezújehodná
 žít ze dne na den VŠE že SMÍM
 — než zmizí slépej nožná?

*T*ed o té staré zvěsti slyš
 — jež dávno z myslí vyšla
 že JEŽÍŠ z lásky strpěl kříž
 — by duše spásy došla!
 Ta tragédie Krista má
 — své nevyslovné kouzlo
 to mluví láska nadzemská

— jíž patří vlády žezlo!
 On krvi plati hřichy mé
 — svůj život za můj maří
 jak jsou mě činy ohavné
 — můj duch se v prachu koří
 Živá slova —11—

*J*en On vzal hrobu vítězství
 — kde člověku vše končí
 teď moje srdce VŠECKO ví
 — když Pán otvírá oči
 On smysl žití v LÁSCĚ dal
 — tak zvítězil nad smrtí
 a v Bohu OTCE ukázal
 — co víc může duše mit?

*T*EBE NYNÍ VOLÁ JEŽÍŠ
 snad dosud sníš sen pouhý
 hodiny dne přece nevíš?
 VYZNEJ: TVÝM JSEM JIŽ — MŮJ DRAHÝ!
 kk

Usměrnění

Mladší bratr, známý svou skromností, při službě slovem Božím přidával nakonec ještě dovětek, že další bratři to doplní. Přitom bylo z projevu patrné, že se předem připravuje a v pokorné bázni potom předmět rozvádí. Bylo mu doporučeno, aby sám hned neprováděl vlastní hodnocení. Ať to po nichá Duchu svatému, který dobré sleduje, vede myšlenky sloužícího a přitom působí na srdce posluchačů pro získání očekávaného užitku (R 5,5).

Některí bratři při jednotlivých modlitbách ve shromáždění střídají při oslovování jména nebeského Otce a Pána Ježíše Krista. To může mít podobu rozdělování modlitby na několik dílčích úseků. Ze zkušeností jiných bratří vychází rada od takových střídání

ustupovat a zachovat celistvost modlitby. Nás drahý Spasitel učil své učedníky modlit se k Otcí (Mt 6,9-13 nebo L 11,2-4). Tedy ve shromážděních mají být naše poděkování, dobročešní, ale i prosby vysílány k Otcí, jak to už i apoštol Pavel činíval (Ef 3,14). Toto usměrnění vede i k naději na zaslisení: „aby, zač byste koli prosili Otce ve jménu mé, dal vám“ (J 15,16). Modlit se ve jménu Pána Ježíše značí brát si příklad, v jak pokorném duchu Syn předkládal prosby svému Otcí (L 22,42),

Typickou výjimkou je památku Páně. Při ní převážně děkujeme Pánu Ježíši Kristu za jeho lásku, za spasitelné dílo naší záchrany, za naději setkání v nebeském domově a vyjadřujeme mu úctu, chválu a čest (Zj 1,5-6). Výjimkou také bývají některé osobní zkušenosti s Pámem Ježíšem a s jeho konkrétním posláním učedníka (2K 12,8-9). vt

J 3,28-30, Mk 2,18-19

Zenich

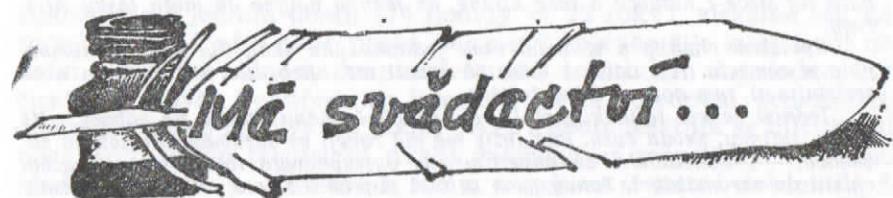
Jan Křtitel, předchůdce Spasitelovy cesty, hovoří s jistotou: „Vy sami jste svědkové, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem vyslan, abych o něm vydal svědectví. Zenich je ten, kdo má nevěstu. Zenichův přítel, který u něho stojí a čeká na jeho rozkaz, upřímně se raduje, když uslyší jeho hlas. A tak je má radost dovršena.“ Pán Ježiš nazývá sám sebe „Zenichem“: „Mohou se hosté na svatbě postít, když je ženich s nimi?“ Toto Ježišovo označení je nám známé z mnohých obrazných vyjádření Bible. V nich je nám přiblížen vztah našeho Spasitele k jeho následovníkům. Je-li Pán Ježiš nazván Zenichem, je zde předpoklad, že má nevěstu — a tou je Církev. Nazývá-li takto Pán Ježiš sám sebe, má to hluboký význam; obzvláště když jej tak označuje i Jeho předchůdce Jan při pohledu na něho. Je v tom zjevena slavná skutečnost, kterou vlastně obsahuje evangelium. Příchod Pána Ježiše na tuto zem byl radostnou událostí. Potvrzuje to již první zázrak Pána Ježiše, který učinil při svatbě — proměnil vodu ve víno. Vino je nápojem slavnostního veselí. V celé Bibli je vždy víno symbolem začátku doby milosti. Tak se zázrak v Káňe Galilejské stal znamením „průlomu“ doby veliké radosti pro lidstvo. Když Spasitel nazývá své učedníky svatební, chce tím vyjádřit: I když jsem nyní zde, na zemi v ponížení, přece jsem započal radostný čas království Božího. Pán Ježiš v podobenství o královské hostině říká: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu.“ (Mt 22). Náš Spasitel není pouze běžným ženi-

chem, ale „královským“! Král všech králů a Pán všech panů! Zamysleme se krátce nad tím, že tento královský ženich hledá nevěstu, kterou miloval a přivedl do svého domova. Nemůže ji však k Otcí přivést takovou, jaká je od své přirozenosti. Dříve než se Spasitel mohl stát našim Zenichem, musel být naším Vykupitelem. Sám měl o to péči, aby byli oděni spravedlnosti, aby byli učiněni Jemu podobními; oblékl nás ve svatební šat vyzískaný proliton krví na golgotském kříži. „Kristova krev a spravedlnost je svatební můj šat a skvost, jímž pro nebe se přistrojím a před Bohem ctně obstojím“ (Zinzendorf). Když se Jim necháme obléci ve spravedlnost, která platí u Boha, stáváme se údy Církve, nazývané „nevěstou“. Svatební šat, který je hodný jeho cti, je královským darem. Jakmile královský Zenich nalezl svou nevěstu, byla uzavřena svatební smlouva. Je nazývána „smlouvou milosti“, neboť jsme všechno obdrželi z pouhé milosti, bez vlastní zásluhy a důstojnosti.

Obdivuhodná skutečnost, že královský Zenich nás tak nevýslovně miluje, přivádí i mne k pochopení slov apoštola Jana: „My milujeme jej, nebo on prvé miloval nás.“ On nás miluje a ne-přestává nás milovat, i když u nás není nic milování hodného. Proto z vděčnosti by naše láска k Němu měla neustále růst a naše oddanost nabývat plnosti; zde není možné zůstat stát. Má-li se oddanost opravdu uplatňovat, pak je to možné jen cestou vzájemného obecenství. Správný ženich touží po obecenství se svou nevěstou. Tak i srdce našeho královského Zenicha velmi

touží po nás — po spojení s námi. Jeho touhu naplnujeme vyhledáváním Je-ho přítomnosti, nebeských věcí v Božím slově, v důvěrných modlitbách, ve svatých shromážděních Božího lidu, ve službě lásky našim bližním. Tím způsobujeme Pánu Ježiši nesmírnou radost. Z jeho slov na rozloučenou (J 16) to zřetelně poznáváme. Tak jsme Duchem svatým přetvářeni do Jeho obrazu. On si přeje, aby bychom byli Jemu podobní a aby bychom s ním zůstávali na věky. Touží po velikém a slavném dni svatby, který se již brzy uskuteční. Jak veliké je toto přání, poznáváme z prosby velekněžské modlitby našeho dražeho Pána a Spasitele. Neznáme, že by Pán někde v Novém zákoně klád nějaké kategorické požadavky svému Otci. Vždy pokorně vyznával: „... ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ A přece jednou činí vzácnou výjimku! Přistupuje k Otcí ve své modlitbě s požadavkem, aby královský Zenich byl navždy sjednocen se svou nevěstou — Církvi: „Oče, chej, aby také ti, které jsi mi dal, byly se mnou tam, kde jsem já, ať hledáš na mou slávu.“ (J 17,24). Jedná se o tebe a o mne. Když Pán Ježiš tolík po nás touží, položme si otázku, zda i my tolík toužíme po Něm! Kolik nám k tomu chybí! Žel, musíme s hanbou přiznat, jak velice jsme vkořeněni v naší pozemské — časné existenci a jak málo se zaměřujeme ke všemu nebeskému. Máme tedy stálý důvod k modlitbě: „Pane můj, osvěcuj jasné mou časnost, aby malé bylo pro mne opravdu malým a velké velkým!“ Kéž bychom

př. zd.

Bůh mluví k lidem mnoha různými způsoby a ke mně promlouval zvláště jasně a důrazně. Když mi bylo jedenadvacet let, tušila jsem, ba věděla, že mě potká něco významného. Přemýšlela jsem, co to asi bude. Vdám se? Mám čekat na něco jiného? ...

Moje povolání mě nutilo často cestovat. Mnoho hodin jsem trávila ve vlaku. Jednou, bylo to v listopadu 1939, mě moje spolucestující překvapila otázka: „Čím je pro Vás Pán Ježíš Kristus?“

„Radím ho mezi Husa, Komenského, Chelčického . . .“

„Ale On chce být Vaším Spasitelem a Vykupitelem!“

Za dva dny jedu opět ve vlaku. Ve stejném kupé sedí mladý muž. Na kolenu má otevřenou Bibli, pozvedne ke mně své jasné oči a s vážnou tváří se ptá:

„Čím je Vám Pán Ježíš Kristus?“

Jsem zaskočena, ale odpovídám totéž, co slečně před dvěma dny.

„Ale On chce být Vaším Spasitelem a Vykupitelem; — znáte Bibli?“

„Ne, neznám.“

Domů jdu zmataň a vyvedená z rovnováhy. Vyhledala jsem si Bibli a čtu v ní tak, jako se čtu romány, od 1. Mojžíšovy dál a dále. Stále jen čtu a čtu, abych ji měla co nejdříve přečtenou.

V neděli k nám přišla na oběd babička. Přitáhla si mě k sobě a povídá:

„Zdeníčko, čím je pro Tebe Pán Ježíš Kristus?“

„Ach, babičko, tuťto otázku slyším tento týden již po třetí! Snad si přejete slyšet, že je mým Spasitelem, já tomu však nevěřím, čtu si však denně Bibli.“

„Čti, jen čti, to děláš dobré a přijď i do shromáždění.“

Krátko před vánocemi jsem navštívila svou kamarádku Květu, která vážně onemocněla. Její tvář je pojmenována blízkou smrti. Prohlížíme si spolu album spolužáček. Jsem velmi neklidná, cítím, že bych měla Květuče říci něco o Pánu Ježíši. Nemohu se však k tomu odhodlat, když sama ještě pochybuji o pravdivosti této zvěsti. Při loučení jí však slibuji, že jí příště řeknu něco důležitého. — Žádné příště však už nebylo. Květuška zemřela. Zpráva o její smrti mě úplně zlomila. Nemohla jsem unést výčítky svědomí: „Ach, proč jsem jenom milcelal . . .“

Odhodila jsem všecku nedůvěru a spěchala na kolenu k Pánu Ježíši vyznati Mu největší hřich svého života. Pochopila jsem, že dnešek je tím velkým dnem, který jsem čekala. Pán Ježíš mě přijal, daroval mi milost a nový život. Stala jsem se obráceným, znovuzrozeným dítětem Božím.

Bylo krásné jaro a toužila jsem, aby u nás ještě někdo uvěřil, a také jsem se za to vroucně modlila. Brzy nato mě jednou přišla pozvat na procházkou moje kamarádka Milena. Trhaly jsme spolu květiny a přitom si zpívaly. Učily jsme se zpívat křesťanské písni a Milena si je oblíbila. Jednoho dne mě nečekaně požádala, abychom se spolu pomodlily. Obrátila se k Pánu Ježíši Kristu prostřednictvím písni! Jsem nesmírně šťastná!

Když člověk uvěří, je to jako když vytryskne pramen vody, je stále mohutnější a jako potůček skáče přes kamínky a radostně bublá. Později nabývá na šířce i hloubce a teče klidně, až jednou uplyne do moře lásky Kristovy.

Společné chvíliky s Milenou však jednoho dne skončily. Vážně onemocněla a zemřela. Její odchod bolestně zranil mé nitro, ale těším se na nové setkání s ní, tam doma u Pána Ježíše.

Jednou se mě tatínek zeptal, kdy konečně začnu chodit na zábavy. „Už nikdy, tatíku, škoda času. Pán Ježíš mě má ráději ve shromáždění než na zábavách.“ — Zanedlouho se napětí u nás vystupňovalo tatínkovým zákazem chodit do shromáždění. Tehdy jsem se otci poprvé v životě rozhodně vzepřela. Zbil mě a vyhodil z domu. Bylo to právě na velikonoce. Odjela jsem k jedné věřící sestře. Celou dobu u ní jsem se vroucně modlila za domov, za tatínka, za to, co bude dál. S těžkým srdcem se vracím domů pro zbytek svých věcí. Mám velký strach. Doma mě však vítá otevřená náruč mého obráceného otce. Jak se stal ten zázrak? Když mě vyhodil, pronásledovaly ho výčítky svědomí

a šel mě hledat do shromáždění. Tam slyšel jasné svědectví o Pánu Ježíši Kristu, které ho tolik oslovovalo, že odevzdal svůj život do Jeho rukou.

Krásný je život tam, kde se denně všichni spolu modlí, kolik míru, pokoje a lásky provází takové rodiny! Nikdy v životě jsem nelitovala toho, že jsem tak mladá uvěřila v Pána Ježíše. Vždyť vůbec nevím, kolika bolestí a neštěstí jsem byla uchráněna. Dnes děkuji za to, že mohu veřejně vyznat, že patřím nejen mezi povolané, ale i mezi vyvolené Boží děti!

Vaše sestra Zdena

VZÁCNA HŘIVNA

„Vykupujíce čas . . .“ (Ef 5,16) — tak zní pokyn, který nám Bůh dává ústy apoštola Pavla. Jestliže ho Duch svatý vedl k tomu, aby k mnoha závažným myšlenkám, doporučením a příkazům věřícím v Efezu připojil i toto napomenutí, pak je to proto, že křesfané by s časem neměli nakládat lehkovážným způsobem. Čas lze promarnit, znehodnotit, nevyužít. Je možné ho vynaložit i v záporném smyslu s nepříliš užitečným zaměřením. Představme si však, že bychom si čas museli koupit a za každou hodinu zaplatit na příklad 50,— Kčs! Jak jinak bychom si ho potom vážili! Vždyť čas jsou peníze, jak říkají Angličané. Je to hodnota, z níž je možné něco vytěžit, získat pro sebe i pro druhé. Proto každý z nás by si měl být vědom, že čas je hřivna, s níž je nutné pečlivě hospodařit. A touto hřivnou jsme obdarováni my všichni bez rozdílu. Ale pozor! Této hřivny neustále ubývá. Nelze vrátit včerejší den nebo minulý týden. S časem, který zapadl do moře minulosti, už nelze nakládat. To je jedna závažná skutečnost. Ale k ní přistupuje ještě druhá: Nikdo z nás neví, kolik času má, kolik mu ho zbývá do konce života, nebo do příchodu Pána.

Pokusme se o názornou ilustraci délky lidského života. Ve Statistiké ročenice ČSSR 1984 jsou uvedeny střední délky života mužů a žen od narození až do pozdního stáří. Je zde uveden předpoklad, že chlapec ve věku jednoho roku bude žít ještě 67,58 let a jednoroční dívka 74,68 let. Jestliže z těchto údajů ulédáme průměr a výsledek ztotožníme s jedním dnem (24 hodiny = 72 roky), získáme tak názorný model. Podle něho právě narozený kojenec žije svůj život několik minut po půlnoci, dvanáctileté dítě v 10 hodin dopoledne, čtyřicetiletý člověk ve středních letech je již za polednem, šedesátnáctiletý důchodce právě prožívá 20. hodin večer a sedmdesátník se blíží k půlnoci. Toto je jen teoretická úvaha založená na teoretických předpokládech. Přesto je užitečná k tomu, abychom si na ní uvědomili, že „čas, kterým nás daří Pán, pomíjí jako sen.“ Kéž proto každá chvílička, každý sebenepatrňejší okamžik je námi užitečně využit, vykoupen. Dáme-li své životy do služby Pánu Ježíši, pak vzácná hřivna, kterou jsme byli obdarováni, nebude rozhodně promarněna. —hk

Rozhovor s bratom Jozefom Mrózkom

Na pozvanie Rady starších našich zborov v ČSR navštívil v závere minulého roka Ostravsko milý brat Józef Mrózek z Polska. Pretože je členom Rady cirkvi Slobodných kresťanov v PER i redakcie časopisu Milosí a pokoj, položili sme mu niekoľko otázok o práci ich zborov.

Ako byste charakterizovali prácu vašich zborov v súčasnej dobe?

Počiatky práce Pánovej v PER sú úzko späté s prácou v Československu. Môj otec sa obrátil v roku 1900, potom mal účasť na biblickom štúdiu v Berline (1907 až 1909), kde boli takí učitelia, ako J. Warns a E. Broadbent. V r. 1909 sa začalo zhromaždenie v Třanoviciach na Tešínsku, odkiaľ mal môj otec manželku. Povstávali ďalšie skupiny veriacich na území dnešnej ČSSR i PLR. Každý taký zbor bol samostatný, bez mena. Vonkajšia práca smerovala hlavne k zvestovaniu evanjelia medzi Poliakmi, rozširovaniu Biblí alebo jej časť a krátkych svedectiev o biblických otázkach a kresťanskom živote. V dobe II. svetovej vojny boli niektorí zborov rozpušteni. Ihned po vojne sme skúšili pracovať spolu s inými menšimi denomináciami v cirkvi baptistov. Pretože skúška neprinesla pozitívne výsledky, bol v r. 1947 vytvorený Zväz slobodných kresťanov, v ktorom sme boli až do roku 1980. Od roku 1981 pracujeme opäť samostatne, začali sme vydávať vlastný časopis a rozvíjame publikáčnu činnosť. Táto zmena priniesla veľké požehnanie. Poznávame, že už nevystačíme s tou formou práce, aká bola kedysi. Obstarávame vlastné zborové domy, lebo ľudia radšej prídu do verejných miestností ako do súkromých. Pre zhromaždenie v oblastiach sa konajú mesačné zídenia, a to buď ako biblické, bratrské, sesterské, alebo sa zídu mladí bratia a sestry. Toto obecenstvo je veľmi potrebné, lebo je možno využiť bratov obdarovaných k službe Božím Slovom.

Radi by sme sa dozvedeli o biblickom štúdiu bratov.

Náš zborový dom v Jastrzebiu Zdroji slúži pre biblické semináre. Tie prebiehali v rôznych formách. Najprv ako trojročné štúdium cez soboty a nedeľe raz v mesiaci, potom internátne 8 mesiacov a teraz sa opäť vraciame k štúdiu cez sobotu a nedeľu raz v mesiaci.

Čo potom účastníci seminára robia po návrate do zborov?

Každý náš zbor má „predstaveného brata“, ktorý za zbor zodpovedá pred úradmi. Ale inak v zboroch platí zásada všeobecného kňazstva, ako je to u vás v ČSSR. Bratia si na seminári prehľbia biblické znalosti a skúsenosti, ktoré potom môžu využívať v domácom zbere pri evanjelizácii a inej práci podľa obdarovania. Nemáme obavu z toho, že by si títo bratia mysleli o sebe viac a nárokovali si právo k službe Slovom inak ako ostatní.

Koľko máte uvoľnených bratov a sestier pre prácu Pánovu?

Traja bratia pracujú v duchovnej oblasti, t. j. v biblickom seminári, vo vydavateľstve časopisu a literatúry, ďalší brat a sestry (s polovičným úväzkom) sa starajú o zborové domy. V niektorých miestach sú zborové domy veľmi využité hlavne v letných mesiacoch. Bez bratov a sestier, ktorí sa cele starajú o poriadok a údržbu domov, by sa to nedalo zaistíť.

Ako je to u vás so staršími bratmi a s vedením Ducha Svätého pri službe Slovom?

Stojíme na biblickom princpe, že za zbor sú pred Pánom zodpovední starší

bratia. To môžu byť aj iní, ako tí, čo zodpovedajú pred úradmi (vo väčších zboroch sú až traja zodpovední). Ponechávame slobodu, ako ktorý zbor získa vedomie o tom, kto sú jeho starší. Podobne, ako je to v Skutkoch apoštolov. Niektoré ustanovili Duch svätý, zbor ich poznal a prijal ako starších, inde boli ustanovení v tej dobe priamo apoštolmi.

Čo sa týka služby Slovom, je lepšie sa pred zhromaždením dohodnúť, kto bude slúžiť, ako čakať dlhé minuty (podľa principu „koho Duch Boží ponukne“, čo môže byť veľmi subjektívne chápane), kým povstane brat, čo nemá ani dar a napokon ani slovo od Pána.

Veľmi si vážime Vášho poznania, s kym sa v zboroch môžeme stretnúť. Zoštokovali by ste to aj pre čitateľov Živých slov?

V zhromaždení sa môžu nachádzať ľudia znovuzrodení a neznovuzrodení. Znovuzrodení môžu byť: duchovní, telesní, tí, ktorí prijali bludné učenie ale sú spasení, a tí, ktorí padli do hriechu.

Neznovuzrodení môžu byť: čo nikdy neprijali Božie Slovo, počúvajú ho z akéhosi dôvodu, a potom tí, čo odpadli. Kedysi vyznávali Pána Ježiša, okúšili nebeských darov, mali aj nejaké skúsenosti so Svätým Duchom, ale znovuzrodení neboli.

Rozvíjať tieto myšlienky pre obmedzený rozsah článku nemôžeme. Ale povedzte nám aspoň, čo robíte pre to, aby v zbere boli skutočne znovuzrodení ľudia?

Začнем v deti. Stali sa prípadom, že sa dieťa aj trikrát „obrátilo“. U dětí je v otázke obrátenia treba pristupovať v Božej múdrosti. U starších detí a dospehlých obrátenie zboru neohlasujeme. Čakáme, ako sa každý osvedčí. Keď požiada bratov o súhlas s jeho krstom, starší bratia s ním hovoria, pýtajú sa jeho rodiny na život v súkromí, až potom vydá svedectvo pred zborom o svojom obrátení.

Čo by ste všeobecne povedali k hnutiu našich zborov?

Zbory v niektorých krajinách boli a sú v nebezpečí, opúšťať charakter „slobodných“ alebo „otvorených bratov“, a uplatňujú niečo z exkluzivizmu svojej výlučnosti. Nesmieme si vytvoriť dogmy a tie potom považovať za autoritu na úrovni Písma. Napríklad slávenie Pamiatky Pánovej prebieha rôzne, forma je rozdielna, ale cieľ je jeden — oslava Boha skrze Pána Ježiša Krista vo Svätom Duche. Je dobré, že sa nezavárame a máme kratské obecenstvo aj s veriacimi v iných hnutiach, pokiaľ vieme, že sú to ľudia znovuzrodení. Ploty hradieb medzi denomináciami sa predsa len v poslednom období trochu znížili. Kloním sa k tomu, čo povedal Augustín: V základných otázkach má byť jednota, v služobných volnosť a vo všetkých láska. Toho sa však na druhej strane nemôže zneužívať k narušovaniu biblického poriadku vo vlastných zboroch, za ktorý nesieme zodpovednosť podľa svetia daného Pána.

Dakujeme za rozhovor a prajeme zborom v PER rozmnoženie milosti a pokoja od Pána Ježiša Krista.

Zhováral sa: — Jos

OZNÁMENÍ REDAKCE

Mnozí bratia a sestry, kteří stáli při počátcích našich shromáždění, jsou již u Pána. Přesto bychom rádi shromáždili jejich vzpomínky na tyto počátky, které zanechali příbuzným nebo jiným spolužářícím písemně, na magnetofonových pásech či osobním svědecem. Pokud někdo z vás, draži čtenáři, má takové vzpomínky, zapříjemte nám je k přípravě rukopisu knížky, včetně fotografické dokumentace, a to na adresu naší redakce nebo administrace.

◆ **Kresťan nemôže byť šťastný, ak žije zahľadený do seba, žije pre seba a podľa seba.**

◆ **Pán Boh nás nikdy neposiela tam, kde by nás sám neviedol.**

VÍRA SPOČÍVÁ NA BOŽÍM SLOVĚ

Víra je jistota, že to, co Bůh říká ve svém slově, je určitě pravda a že On bude jednat podle svého slova.

Jistota, bezmezná důvěra v Boží slovo — to je víra. Domněnky nemají v životě víry místo, s vírou nemají naprosto nic společného. Jde o Boží slovo, ne o naše dojmy.

Stejně tak nelze počítat s pravděpodobností. Řada lidí je ochotna „věřit“ jen tehdy, pokud se jim zdá, že je to možné. Víra však začíná tam, kde pravděpodobnost selhává — stejně jako naše možnosti a pocity. Mnohé z Božích dětí naříkají na nedostatek víry. Říkají, že vůbec nemají dojem, že by se mohlo stát to, zač Boha prosí. Je to nepravděpodobné a vůbec se jim to nezdá uskutečnitelné. Ne hleďme na to, co se nám zdá, ale zda je to tak napsáno v Božím slově.

Nyní si musíte sami sobě položit otázku, zda skutečně v hloubi srdce věříte tomu, co říká Boží slovo a zda vám opravdu jde o to, aby vaše prosba odpovídala Božímu slovu.

Bůh rád posiluje víru svých dětí. Naše zpočátku slabá víra se stále posiluje, jestliže ji používáme. Proto bychom měli z Boží ruky radostně přijímat zkoušky trpělivosti, které předcházejí vítězství jako prostředky k posile víry. Proto říkám: „Zkoušky, překážky, těžkosti a často i porážky jsou výživou pro naši víru!“ Často dostávám dopisy od bratří a sester: „Milý bratře, píšu Vám, protože mám tak slabou víru!“ — Znovu opakuji: víra sílí ve zkouškách, ztrátech, těžkostech. Sám jsem ve svém životě začínal tak, že jsem se prostě spolehl na Boží slovo a jeho zaslíbení — Mt 6,25-34. — Uvěřil jsem tomu verši a zavedl ho do své životní praxe.

Nepočítejte, že znenadání budete vyzbrojeni silnou vírou. Avšak o člověku, který se sám vystavuje velkým zkouškám víry, mám dost nízké mínění. Víra Boží přece není pokoušením Boha (viz Mt 4,6-7)!

Je velký omyl myslit si, že takovou pravou velkou víru může mít jen někdo. Víra každého Božího dítka je stejná dnes jako před sto lety nebo v dobách apoštolů! Moje i twoje víra je stejná. Záleží však na tom, jak jí žijeme, jak ji používáme, tedy jak ji posilujeme.

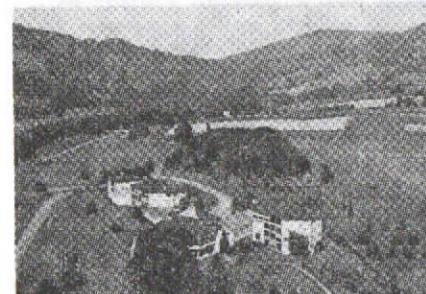
Nuže, milí bratři a sestry, začněte věřit v malých věcech. Napřed se však v tichosti ujistěte, že to, co po Bohu žádáte, odpovídá zaslíbením v Božím slově.

Jiří Müller přel. —vý

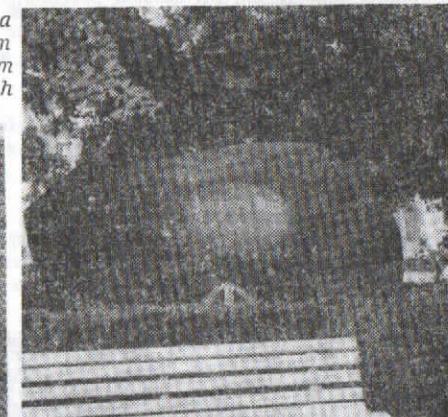
◆ Tí, ktorých poviazał Kristus už viac nie sú poviazaní hriechom.

ZPRÁVY ZE SBORŮ

Ve dnech 13.-18. září 1985 se konala v St. Léger (Švýcarsko) v biblickém institutu Emaus, ležícím nad Ženevským jezerem, porada evropských Bratrských

Biblický institut Emaus.

Památník upálení J. Husa.

sborů. Zúčastnilo se jí na 70 účastníků téměř z celé Evropy, z Izraele a Nového Zélandu. Z východních zemí byli přítomni delegáti z ČSSR, NDR, MLR, SFRJ, RLR a PLR. Z našich sborů byli 3 zástupci. Hlavním předmětem bylo: Sbory (církve) dnes a zítra.

Uvedené setkání bylo pokračováním mezinárodních pracovních porad konaných v r. 1980 a 1983 ve Wiedenstu (NSR). K danému tématu bylo připraveno šest referátů, které byly doplněny diskusními příspěvky. Předmět byl zajímavý a typický pro hnutí Bratrských sborů, které nemá a nechce mít centrální (lidské) řízení se systémem ordinovaných duchovních, ale chce budovat svobodné sbory, se samostatnou odpovědností před Bohem, na základě Písma pod vedením svatého Ducha. Pro zajímavost uvádíme referáty: Naše sborové (duchovní) dědictví, Všeobecné kněžství, Autorita člověka pod autoritou Boží, Služba ve sboru s celým uvolněním nebo bez uvolnění?, Spolupracovníky poznat a vystrojit, Jednota sboru ve službě misie.

V dopoledních duchovních úvahách jsme slyšeli o ustanovení církve (Ef 4-5), křehkosti církve (Sk 1-3), kráse

církve (Sk 1-3) a jednotě církve (1K 3, R 14). Společné večery byly příležitostí ke vzájemnému poznání, předání zkušeností a poznatků z duchovní práce. Jeden z večerů byl věnován delegátům z Východu, a tak jsme měli možnost hovořit o vzniku a počtu sborů v ČSSR, o rozsahu a možnosti duchovní práce i v materiální oblasti (např. budování sborových domů, atd.). Za každým příspěvkem následovaly krátké přímluvné modlitby.

Pro zpěv byl používán trojjazyčný zpěvník, takže společná píseň někdy zněla neobvykle. Mnozí zpívali v mateřském jazyce. Bylo to mílé a vedlo nás to k přemýšlení jednak o záchraku sblížení sedmnácti zastoupených národů prostřednictvím lásky Boží v Kristu Ježíši, ale také k vědomí, že jazykové nesnáze jsou dočasné. Přijde den, kdy nebudou tyto bariéry, ale v „příštím Páně“ zapíváme novou píseň jednotně.

Jednoho dne jsme navštívili Ženevu, kde nás upoutalo zejména sídlo OSN, Má 700 kanceláří a 10 konferenčních sálů. Ročně se v něm koná kolem 7500 akcí a setká se zde téměř 25 tisíc delegátů ze všech zemí světa. OSN zaměstnává 3500 úředníků nejrůznějších

národností, je sídlem celé řady mezinárodních komisi. Uvědomili jsme si, že vstívili Kostnici, dům mistra Jana Husa podle listu apoštola Pavla Timoteovi nemáme myslit jen na vlastní potřeby, ale předmětem našich modliteb mají být „všichni vladaři a lidé v moci postavení“, abychom mohli vést tichý a klidný život v opravdové zbožnosti a vážnosti. V tom je nás aktivní podíl na zachování míru ve světě: modlitby, zvěstování evangelia a příkladný život účinné lásky k bližnímu.

Na zpáteční cestě do vlasti jsme na památník jeho upálení. Nebylo to snadné, protože když jsme se zeptali jedné ženy středních let: „Prosíme vás, ukažte nám místo, kde byl upálen Jan Hus,“ řekla nám: „Upálen, a kdy prosim vás?“ Jan Hus zemřel jako věrný svědek Pána Ježíše Krista. Zemřel v cízi zemí, ale není zapomenut ani před Bohem, ani v našem národě. —šek

OSTRAVA

s námi v modlitebním spojení před trůnem milosti. To vše nás dojímá, uvádí do pokory a vděčnosti Pánu i vám.

Prožíváme stále nové zkušenosti s Pánem. Za souhlasu národního výboru jsme v uplynulém roce provedli oplocení pozemku, demontáž zvonů, lavic a balkónu, částečně jsme zbourali věž, položili jsme vodovodní a kanalizační přípojky. Nyní uvnitř budovy vyrůstají zdi, které ponesou podlahy shromažďovacího sálu a vytvoří prostory pro sociální zařízení, kuchyň, jídelnu a další místnosti. Toto podlahy chceme dokončit tak, abychom zde od 15. 6. do 31. 10. mohli ubytovat ty bratry a sestry, kteří venují část své dovolené a prázdnin této stavbě. Vás, kteří nám chcete při stavbě pomáhat, prosíme, abyste nám do 31. 3. t. r. napsali na níže uvedenou adresu termín příjezdu a délku pobytu, pokud jste tak již neúčinili na základě našeho dopisu.

Na obrázku je pohled na sborový dům po jeho rekonstrukci a přistavbě, ke které jsme již obdrželi stavební povolení. Máme naději, že i nadále zůstanete s námi na modlitbách, a že budeste pamatovat na toto dílo i finanční pomocí. Skláňáme se před naším drahým Spasitelem a Pánem, Ježíšem Kristem a Jeho předivnou milostí k nám.

Věřící Křesťanského sboru Ostrava, Bořivojova 29,
718 00 Ostrava-Kunčičky

Před rokem jsme vás, drazí čtenáři, informovali o zakoupení kostela v Ostravě-Kunčičkách s cílem jeho rekonstrukce a dostavby pro shromažďování a další duchovní práci našeho sboru i okolních shromáždění na Ostravsku. K tomuto rozehnámu kroku jsme přistoupili s poznáním, že je to vůle našeho Pána, a s vírou, že i další jednání a práci požehná. Mnozí jste nás slavy povzbudili k dílu, které je velmi náročné a v historii našich sborů v ČSSR ojedinělé. V uplynulém roce jsme na stavbě mohli přivítat několik ochotných pomocníků a docházejí nám od vás i finanční prostředky. Jste

Rozloučení

V prosinci ukončil životní pouť milý bratr JOSEF KOŠA, který mnoho let působil ve sboru Bohumín, v posledních letech pak v Českém Těšíně. Do radosti svého Pána a Spasitele přešel ve věku 78 let. Rozloučení za účasti zejména bratří a sester jmenovaných sborů, ale i ze širšího okolí, se uskutečnilo v Třinci dne 19. prosince 1985.

—šek

Zo zboru v Púchove si Pán povolal sestru ZUZANNU PASTORKOVÚ. Dožila sa 74 rokov a s Pánom chodila 40 rokov. Rada spievala a svedčila ľuďom o spasenie a drahom Spasiteľovi.

—pk

V zamyslení nad slovy Pisma z 5M 32,29 — „Kdyby byli moudří, jednali by prozírávě, pochopili by jak skončí ...“ jsme se 10. 12. 1985 rozloučili se sestrou HELENOU ŠKRABIŠOVOU z Karviné, kterou Pán odvolal ve věku 76 let. Osvobozena od několikaleté nemoci přešla do slávy Páně.

—šek

Z bratislavského zboru si Pán odvolal deň pred Štedrým dňom v r. 1985 sestru ALŽBETU HRDINOVÚ v nedožitých 78. rokoch. S jej menom a životom sa spájajú spomienky na Pánovú prácu na slovenskom Záhorí bratov Murányho, Pavloviča a iných. Bola to fažká pionierská práca spojená s mnohými obeťami, ale aj s veľkou radosťou a požehnaním. Milovala svojho Pána, bratov a sestry a Jeho slovo. Rada čítala kalendár Cestou života. Pohľad do týchto dvoch kníh je pre každého zážitok — je to pestrý mozaika jej duchovného života, zápasov i víťazstiev. Bola modlitebníčkou na ktorú bolo spoľahlanutie. Pán ju náhle odvolal a ukončil tak jej dlhorocnú chorobu, aby jej pripravil štedrú večeru, ktorej už nebude koniec.

—mh—

Věřící v Ostravě vyjádřili spoluúčast na zármutku pozůstalým milé sestry FRANTIŠKY MAJEROVÉ, která se dožila 75 let. Chodila věrně s Pánem více než 50 let.

V Havířově bylo pohrebni shromáždění s hojnou účastí věřících v únoru t. r. Tělo milé sestry MARTY KIŠOVÉ bylo uloženo do hrobu v naději, že povstane slavně při příchodu Pána Ježíše. Odešla v krásném věku 88 let, věřící byla více než 60 let.

—jos

Vo februárových dňoch 1986 sme sa v Bratislave rozlúčili s milým bratom JÁNOM VIŠVÁDEROM a v Pezinke s milou sestrou MÁRIOU ŠÍPKOVOU. Obaja žili na tejto zemi vyše 85 rokov. To najdôležitejšie však je, že obaja od svojej mladosťi verili v Pána Ježíša Krista ako vo svojho osobného Spasiteľa a verne Ho nasledovali až do konca pobytu v sľzavom údolí. Teraz sa pre nich časnosť zmenila na večenosť v prítomnosti svojho Pána. Iste by to s nami už nechceli meniť.

Brat Višváder bol v posledných rokoch dosť telesne nevládny, ale duchovne vždy evieži. Keď nemohol chodiť do zhromaždenia, modlil sa za požehnanie a po návštěvách vždy zasielal srdceňné pozdravy bratom a sestrám, ktorých mal tak rád.

Sestra Šípková bola jednou z dcér známeho vzácného brata Michala Sadloňa z Banskej Bystrice. Od útleho detstva žila v duchovnom prostredí. Pozdejšie pozmáhala svojmu otcovi v kolportérskej práci i v práci na niekoľkých vydaniach Piesní duchovných, z ktorých sa v niektorých zboroch na Slovensku i v Juhoslavii spieva dodnes. Tieto piesne boli aj základným prameňom nášho nového slovenského spevniča Duchovné piesne, ktorý je už prípravený do tlače. Milá sestra Šípková — Sadloňová už pravda z neho spievať nebude, ale zato bude spievať novú pieseň Baránkovu v nádhernej nebeskej vlasti.

Kiežby Pán života i smrti niekoho zaradil na miesta našich zosnulých brata Višvádera i sestry Šípkovej.

jk

● Dne 16. 1. 1956 bylo obnoveno shromažďování našich sborů v celé republice. Vzpomínáme na toto třicáté výročí s vděčností našemu Pánu, který naklonil srdce zástupců státní správy, abychom se mohli podle vzoru pravokřesťanské církve shromažďovat i po vydání církevního zákona. Vzpomínáme na milé bratry, kteří stáli v popředu našich sborů a zastupovali nás tehdy před státní správou: A. Mojžíška, Vencla, J. Jozefiniho, F. Vyhnánka A. Kohuta, K. Vítka a další. Mnozí z nich jsou již u Pána, ale dilo Páně — skrze ně obnoveno — pokračuje dále. Z milosti Boží můžeme se shromažďovat na principu všeobecného kněžství k biblickým, modlitebním, evangelizačním hodinám, k Památce Páně, míváme také příležitostná shromáždění k pohřbům, ke křtu, svatbě i větší shorová shromáždění. Máme svůj časopis, kalendář, nový zpěvnik, interní tiskové publikace, styky se zahraničními věřícími, aj. Modlím se za ty, kteří jsou „v moc postavení“, abychom mohli ti chy a poboužný život vést v míru. Rovněž myslíme na bratry z Rady starších ČSR, SSR při jejich odpovědnosti za dilo Páně před úřady. Važme si milosti „otevřených dveří“ a budme za vše Pánu vděčni.

● V duchu pro nás tak závazného svědectví evangelia našeho Pána a Spasitele, které je nejen zvěstí, ale i úsilím o pokoj a jistoty pro naši zemi, se neslo výroční zasedání Rady starších našich sborů v Bohumíně dne 30. 11. 1985 za přítomnosti zástupců SVC Ministerstva kultury ČSR a OVN Karviná. Hosté ocenili uvědomělý přístup věřících k řešení budovatelských úkolů v naší vlasti a jejich významný přínos v celospolečenském úsilí za zachování a upevnění světového míru. Byly projednány zejména návrhy styků s našimi sbory v zahraničí v roce 1986 a další úkoly misijní a vzdělávací. Byly přeneseny podrobné informace o našem podílu při spolupráci s ostatními církvemi a náboženskými společnostmi sdruženými v KMK.

—r

Věřícím křesťanských sborů v ČSR

Nový rok 1986 začal odpočítávat své dny ... těmito slovy je uvedeno prohlášení, které nás hned v prvních dnech roku 1986 — „Světového roku míru“ vyhlášeného OSN, — naplnilo novou nadějí, že mír bude zachován. Prohlášení Michaila Gorbačova tak programově určilo kroky k míru nejen v tomto roce, ale stanovilo mobilizující a struhující cíl: vstoupit do třetího tisíciletí bez jaderných arsenálů, a to na základě zcela konkrétních a časově určitých rozhodnutí, v nichž nechybí ani slova: neprodleně a okamžitě.

A tak stojíme v tichosti a s vroucím přání na prahu tohoto roku, aby se skutečně stal světovým rokem míru, aby hledání vzájemně přijatelných cest k dosažení trvalého míru a konstruktivní přístup k řešení složitých mezinárodních problémů nalezl konkrétní rozhodnutí pro zachování života na této zemi. K tomu přispíváme svými postoji i modlitbami.

V těchto dnech žije naše veřejnost také ve znamení jiné významné události — nadcházejících voleb do občanských zastupitelských orgánů.

Všechny složky našeho veřejného života včetně všech církví a náboženských společností se podílí na programu upevňování a dalšího rozvoje našeho socialistického společenství, usilujícího o budování lepšího pozemského života bez hmotné a duchovní býdy, vykořisťování, násilí a válek — světa pokoje, míru a šťastné budoucnosti našich dětí. Volby jsou vyjádřením tohoto úsilí našich obou národů. I my, křesťané, usilující o duchovní hodnoty a sloužící svým bližním duchovními pravidly uprostřed této časnosti a jejich změn, abychom nemohli plnit úspěšně své poslání na tomto světě bez pochopení a účasti na všem dobrém a tvůrčím, co spojuje všecky lidi bez rozdílu jejich přesvědčení, žijící na tomto krásném koutku země, jímž je naše pozemská vlast.

Jestliže si takové cíle, které jsou každému opravdovému křesťanu vlastní a samozřejmé, stavi za cíl právě naše socialistická společnost, není pochyb o tom, jakým způsobem se zhostí své občanské volební povinnosti věřící našich sborů.

Děkujeme všem bratřím a sestrám, kteří se činně zúčastnili plnění volebních programů a doporučujeme, aby se seznámili s programem svých kandidátů a ve volbách i mimo ně je v jejich odpovědné a nezíštné práci pro blaho všech našich občanů podpořili.

V tomto roce vzpomínáme rovněž pro nás významného třicátého výročí uznání našich sborů státní správou. Vážíme si toho, že náš socialistický stát má kladný postoj k potřebám duchovního života svých občanů. Považujeme to za projev pochopení a důvěry. Věříme, že právě věrností poselství evangelia Pána Ježíše Krista prokazujeme svému národu dobré služby. Naše duchovní a mravní odpovědnost jako křesťanů spočívá v živém příkladu poctivosti a čistoty v myšlení, v slovech i činech!

Za Radu starších Křesťanských sborů v ČSR:
Ing. Petr Zeman
Jan Kašparec

Poznámka redakce:

Obdobné poselství zaslá Rada starších našich sborů na Slovensku věřícím v SSR.
V Brně, 8. února 1986.

NEPRAVÝ STUD [Římanům 1, 16]

Nemyslím, že by na světě bylo nějaké falešné náboženství, na něž by lidé nebyli pyšní. Jediné náboženství, o němž jsem kdy slyšel, že se lidé za ně stydí, je náboženství Ježíše Krista. Před nějakým časem jsem kázel dva týdny v Salt Lake City a nenalezl jsem jediného mormona, který by se nepyšnil svým náboženstvím. Když jsem na své cestě do Salt Lake City dojel asi do vzdálenosti 40 mil od města, přišel železniční strojvůzce a tázal se, zdali bych nechtěl jet na lokomotivě. Sel jsem s ním a po celých těch zbyvajících 40 mil jízdy mluvil se mnou o mormonském náboženství a usiloval o to, aby mě odvrátil od úmyslu kázat proti mormonskému náboženství. Nikdy jsem se také nesetkal s Číňanem, který by se nechlubil Konfuciem, byl-li totiž jeho učedníkem. A nikdy jsem se nesetkal s moředánem, který by nebyl hrdý na to, že je následovníkem Mohamedovým. Rovněž každý buddhistu se s hrdostí hlásí ke svému Budhovi.

Avšak jak často jsem byl svědkem toho, že se mnozí styděli za to, že věří v Ježíše Krista. A přece víra v Ježíše Krista je mezi všemi náboženstvími světa jediným skutečným náboženstvím, jedinou skutečnou důvěrou, založenou na Slově Boha a jedinou poslušností skutečného, pravého Boha. Proto je také jedinou mocí k novému životu a jediným skutečným vítězstvím nad zlými sklony a žádostmi. Kdyby byla nějaká postranní dvířka, kterými by bylo možno nepozorovaně vklouznout do nebe, aby o tom žádný člověk neměl tušení, byli by jistě velice mnozí, kteří by jich použili, jen aby se nemuseli veřejně přiznat k tomu, že jsou křesťané.

I náš stud je převrácený a porušený. Často se nestydíme za to, zač bychom se měli hanbit a stydíme se za to, co by mělo být naši největší chloubou. Nestydíme se nikdy za evangelium Ježíše Krista, neboť ono jediné mezi všemi filosofiemi tohoto světa, které jsou jen marnými idealismy, marnými výtvary lidské myslí, je skutečným realismem, skutečnou Boží mocí k spasení každého, kdo věří. Tolik vira v evangelium je vírou v božské skutečnosti, a proto je i mocí, která proměňuje opravdu celý náš život.

Moody

POMÁHEJME JEDNÍ DRUHÝM

Pavlovi, a proto připomenul s povděkem ty, kteří mu pomáhali, když byl v Římě: „Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi“ (16,6) a o Fében piše: „Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také“ (16,2).

Edmund Hillary a jeho pomocník Šerpa Tenzing Norgay uskutečnili v roce 1953 slavný výstup na Mount Everest. Tento čin byl ztělesněním odvahy a zručnosti. Při sestupu uklouzla Hillarymu noha. Tenzing sevrel instinktivněji lano a zasekl svůj cepín do ledu. Tak zabránil jejich zřícení do propasti. Hillary brzy opět nabyl rovnováhu a oba mohli pokračovat v sestupu. Když se o této příhodě později dozvěděli novináři, označili Tenzinga za hrdinu. Ten to však odmítl a pojmenoval, že horolezci vždy pomáhají jeden druhému, To, co udělal, pokládal za zcela přirozenou záležitost.

Takový postoj by měl být vlastní i křesťanům. Všichni společně putujeme ke stejnemu cíli. Stane-li se pro někoho břemeno příliš těžké, nebo klopýtne-li z nás někdo na nerovné cestě, pak bychom měli takovému člověku přispěchat na pomoc. Kéž by se o nás říkalo, že křesťané vždy pomáhají jeden druhému!

upr. hk

„Pozdravte Priscilly a Akvily, pomocníků mých v Kristu Ježíši.“

Rimanum 16,3

Bible říká, že Pán je náš pomocník (Žd 13,6). Jeho největší pomoc samozřejmě spočívá ve spasení. On nás vysvobodil z kletby hříchů. Ale On je nám na blízku a pomáhá nám těmi nejrozličnějšími způsoby každý den. A poskytovanou pomocí je nám také tím nejlepším příkladem, který máme následovat. I my máme pomáhat jedni druhým. To leželo na srdci apoštola

**Já, Hospodin, Bůh tvůj, ujal jsem
tě za tvou pravici a pravimt':
Neboj se, já tobě pomáhat budu!**

Izaiáš 41:13